

۲۰۱۵/۱۲/۰۸

عارف عباسی

در مورد کنفرانس «قلب آسیا»

همکار محترم آریانا افغانستان آنلاین جناب جلیل غنی!

با عرض امتنان از تحلیل جامع و سودمند شما در مورد کنفرانس «قلب آسیا» که سوء تفاهات را در مورد وجه تسمیه این جلسات رفع نموده و بر تاریخچه، اهداف و محلات بر گزاری به صورت متناوب با توافق نظر دائر کنندگان معلومات خوبی ارائه نموده است، زحمت شما را سزاوار تحسین می دانم. در بعضی موارد تذکراتی دارم که به اجازه شما و خوانندگان این سایت ملی به عرض می رسانم:

اول - عقد موافقتنامه راولپندی بین افغانستان و هند برتانوی در سال ۱۹۲۱ میلادی که منجر به اعلام خود ارادیت کامل افغانستان گردید سرحدات قبلاً تعیین شده از طرف جانبین به رسمیت شناخته شد که خط دیورند به حیث سرحد میان افغانستان و هند برتانوی شامل بود. این که در دولت نو به استقلال رسیده افغانستان در عصر امانی، تلاش هایی برای اعاده خاک های غصب شده ای آن سوی خط تحمیلی و استعماری دیورند صورت گرفته باشد اسناد مؤثق در چگونگی این مساعی در دست نیست.

در جریان مذاکرات امضای معاهده راولپندی خط دیورند به حیث یک موضوع متنازع الفیه از طرف هیأت افغانی مطرح نگردیده و حکومت امانی به معاهده راولپندی متعهد باقی ماند و در زمینه کوشش برای بدست آوردن خاک های متصرفه که به ناکامی مواجه شده باشد معلومات وجود ندارد.

اگر در این مورد سندی باشد که من از آن بی اطلاع، نشر آن سودمند بوده بر معلومات ما خواهد افزود.

دوم - در موضوع خاص مناسبات دو کشور همسایه بعد از جدا ساختن پاکستان از بدنه نیم قاره هند در سال ۱۹۴۷ میلادی و موقف حکومت افغانستان در قبال این تحول بزرگ اجباری سیاسی اسناد بیشتری وجود دارد که مبین یک سلسله واقعیت ها مبتنی بر اقدامات بی ثمر حکومت افغانستان در این مورد است. چنانچه در توضیحات بعدی تان از یاداشت های حکومت افغانستان به برتانیه قبل از تشکیل پاکستان و بعد از آن نوشته اید.

این که پادشاه افغانستان و صدراعظم وقت در برابر تولد پاکستان موقف منفی اتخاذ نموده باشند از واقعیت دور است. حکومت افغانستان در ابتدا پاکستان را به رسمیت شناخت و متعاقباً مرحوم "عبدالحسین خان عزیز" نماینده افغانستان در ملل متحد با شمول پاکستان به حیث عضو ملل متحد مخالفت حکومت خود را ابراز نمود که با احتجاج عربستان

سعودی و دیگر ممالک اسلامی مواجه گردید. شورای ملی دوره هشت از اعطای حق خود مختاری به برادران پشتون فیصله نامه صادر کرد.

مرحوم داکتر عبدالحکیم طبیبی در مورد تلاش های حکومت افغانستان پیرامون اعاده خاک های الحاق شده آن سوی دیورند رسال ای به نام کاغذ سفید (White paper) نوشت و امکانات اقامه دعوی را در محکمه بین المللی و یا مطرح ساختن آن را در شورای امنیت ملل متحد به نمایندگی افغانستان مطالعه می نمودند و حتی یک مشاور حقوقی به همین منظور از یک مملکت ناردیک توسط وزارت خارجه استخدام شده بود. بنا بر محدودیت های حقوقی که دول استعماری متصرفات یک دگر را توسط جنگ اشغال نموده بودند (آبنای جبل الطارق) که انگلیس ها از ترکان عثمانی گرفته بودند و ملکیت خود می دانستند بر تلاش های افغانستان سایه افکند.

افغانستان تازه از بحران برآمده فقیر و نادر و از لحاظ سیاسی از نظر افتاده بدون حمایت یک ابر قدرت در برابر اراده استعماری انگلیس و پشتی بانی امریکا کاری را از پیش برده نتوانست.

با ایجاد روابط گسترده اقتصادی، سیاسی و نظامی افغانستان با اتحاد جماهیر اشتراکیه شوروی وقت داعیه اعاده مناطق متصرفه ای خاک افغانستان که شامل قلمرو پاکستان گردیده بود به حیث یک ابزار سیاسی شامل ماجراجویی های رقابت جنگ سرد گردیده و هندوستان هم بنا بر دلایل خاص، ذیدخل قضیه گردید. عارف عباسی کلیفورنیا

